96.
AL-ALAQ
THE CLOT
ALVADÉK

Introduction to Surah Al-Alaq (The Clot)

Sayyid Abul Ala Maududi - Tafhim al-Qur'an - The Meaning of the Qur'an

Name

The Surah is so entitled after the word *`alaq* in the second verse.

Period of Revelation

This Surah has two parts: the first part consists of v. 1-5, and the second of v. 6-19. About the first part a great majority of the Islamic scholars are agreed that it forms the very first Revelation to be sent down to the Holy Prophet (upon whom be Allah's peace and blessings). In this regard, the *Hadith* from Hadrat Aishah, which Imam Ahmad, Bukhari, Muslim, and other traditionists have related with several chains of authorities, is one of the most authentic *Ahadith* on the subject. In it Hadrat Aishah has narrated the full story of the beginning of revelation as she herself heard it from the Holy Messenger of Allah. The second part was sent down afterwards when the Holy Prophet (upon whom be peace) began to perform the prescribed Prayer in the precincts of the Kabah and Abu Jahl tried to prevent him from this with threats.

Beginning of Revelation

Hadrat Aishah states that revelations to the Holy Prophet (upon whom be peace) began in the form of true (according to other traditions, good) visions. Whichever vision he saw it seemed as though he saw it in broad daylight. Afterwards solitude became dear to him and he would go to the Cave of Hira to engage in worship there for several days and nights (Hadrat Aishah has used the word *tahannuth*, which Imam Zuhri has explained as *ta'abbud*: devotional exercises. This was some kind of worship which he performed, for until then he had not been taught the method of performing the Prayer by Allah). He would take provisions with him and stay there for several days, then would return to Hadrat Khadijah who would again provide for him for a few more days. One day when he was in the Cave of Hira, Revelation came down to him unexpectedly and the Angel said, to him: "Read".

After this Hadrat Aishah reports the words of the Holy Prophet himself, to the effect, "I said: I cannot read! There upon the Angel took me and pressed me until I could bear it no more. Then he left me and said: Read. I said: I cannot read! He pressed me a second time until I could bear it no more. Then he left me and said: Read. I again said: I cannot read! He pressed me for the third time until I could bear it no more. Then he left me and said: *Iqra bismi Rabbi kal- ladhi khalaqa*: (Read in the name of your Lord Who created) till he reached *ma lam ya lam* (what he did not know).

Then the Holy Messenger (upon whom be peace) returned home to Hadrat Khadijah trembling with fear, and said to her: `Cover me, cover me', and he was covered. When terror left him, he said: `O Khadijah, what has happened to me?' Then he narrated to her whatever had happened, and said: `I fear for my life'. She said; `No never! Be of good cheer. By God, never will God debase you: you treat the kindred well, you speak the truth, (one tradition adds: you restore what is entrusted to you), you bear the burden of the helpless, you help the poor, you entertain the guests, and you cooperate in good works.

Then she took him to Waraqah bin Naufal, who was her cousin. He had become a Christian in pre-Islamic days, wrote the Gospel in Arabic and Hebrew, and had become very old and blind. Hadrat Khadijah said: `Brother, listen to the son of your brother.' Waraqah said to the Holy Prophet: `What have you seen, nephew?' The Holy Prophet described what he had seen. Waraqah said; `This is the

same Gabriel (the Angel of Revelation) which Allah had sent down to Moses. Would that I were a young man during your Prophethood! Would that I were alive when your tribe would expel you!' The Holy Prophet said: `Will they expel me?' Waraqah said; `Yes, never has it so happened that a person brought what you have brought and was not treated as an enemy. If I live till then I would help you with all the power at my command.' But not very long after this Waraqah died.

This narrative is explicit that even until a moment before the coming Angel the Holy Messenger of Allah (upon whom be His peace) was without any expectation that he was going to be appointed a Prophet. Coming down of the Revelation and appearing of the Angel face to face was an unexpected accident for him the first effect of which on him was precisely the same as could naturally be on a person meeting with such a tremendous experience, in the absence of any preparation. That is why when he proclaimed the message of Islam, the people of Makkah raised all sorts of objections, but no one said that they were already apprehending that he would make a claim, for he had been making preparations since long to become a Prophet.

From this narrative another thing which also becomes obvious is how pure was the Holy Prophet's life and how sublime was his character before Prophethood, Hadrat Khadijah was no young lady: she was 55 years old at the time this event took place and had been the Holy Prophet's life companion for 15 years. No weakness of the husband can remain hidden from the wife. She had during this long period of married life found him to be such a generous and noble man that when he told her of his experience in the Cave of Hira', she admitted without the least hesitation that it was indeed Allah's own Angel who had come to him with Revelation. Likewise, Waraqah bin Naufal also was an old inhabitant of Makkah, who had seen the Holy Prophet grow up from childhood. Particularly, for the past 15 years because of the close relationship he was even more intimately aware of his life, his Affairs and dealings. When he also heard of his experience, he did not regard it as an evil suggestion, but immediately said that it was the same Gabriel who had descended on Moses (peace be upon him). This meant that even according to him the Holy Prophet was such a sublime person that there was nothing surprising in his being elevated to the office of Prophethood.

Occasion of Revelation of verses 6-19

This second part of the Surah was revealed when the Holy Messenger of Allah began to perform the Prayer in the Islamic way in the Ka'bah and Abu Jahl threatened and tried to prevent him from this. It so happened that after his appointment to Prophethood even before he could start preaching Islam openly, he began to perform the Prayer in the precincts of the Ka'bah in the way Allah taught him; and from this the Quraish felt for the first time that he had adopted a new religion. The other people were watching it with curiosity, but Abu Jahl in his arrogance and pride threatened the Holy Prophet and forbade him to worship in that way in the Ka'bah. In this connection, quite a number of the *Ahadith* have been related from Hadarat Abdullah ibn Abbas and Hadrat Abu Huraira, which mention the foolish behaviour of Abu Jahl.

Hadrat Abu Huraira says that Abu Jahl asked the people of Quraish: "Does Muhammad (upon whom be Allah's peace and blessings) set his face on the ground before you?" When they replied in the affirmative, he said:" By Lat and Uzza, if I ever catch him in that act of worship, I would set my foot on his neck and rub his face in the dust."

Then it so happened that he saw the Holy Messenger in that posture and came forward to set his foot on his neck, but suddenly turned back as if in a fright and being asked what was the matter, he said there was a ditch of fire and a terrible apparition between himself and Muhammad (upon whom be Allah's peace and blessings) and some wings. On hearing this the Holy Prophet remarked:" Had he

come near me, the angels would have smitten and torn him to pieces." (Ahmad, Muslim, Nasai, Ibn Jarir, Ibn AbI Hatim, Ibn al-Mundhir, lbn Marduyah, Abu Nu'aim Isfahani, Baihaqi).
Because of these very incidents the portion of this Surah beginning with *Kalla inn al-insana la yat gha* was sent down.

Bevezetés az Al-Alaq (Alvadék) Szúrához

Sayyid Abul Ala Maududi - Tafhim al-Qur'an – A Korán Jelentése c. munkája nyomán

Elnevezés

Az ’*alaq* a második versben található, innen az elnevezés.

A kinyilatkoztatás ideje

A Szúra két részből áll. Az első rész az 1-5 versig, a második a 6-19-ig tart. Az első résszel kapcsolatban a Muszlim hittudósok túlnyomó többsége egyetért abban, hogy ezek a Próféta (béke reá) által legelőször kapott kinyilatkoztatások. Erre vonatkozólag Aisha Hadisza, melyet autentikus hivatkozási láncokon keresztül Imam Ahmad, Bukhari, Muslim és több más Hadisz gyűjtő is közöl, az egyik legeredetibb hivatkozásnak számít. Ebben Aisha elbeszéli a kinyilatkoztatások kezdetének teljes történetét úgy, ahogy maga is hallotta azokat a Prófétától.
A második rész később született, amikor a Próféta bemutatta a Kábánál az ima az előírt protokollját és ezalatt Abu Dzsahl fenyegetéseivel akadályozta őt.

A kinyilatkoztatások kezdete

Aisha közli, hogy a kinyilatkoztatások a Próféta számára igaz látomások formájában szálltak rá. Bármit is észlelt, nappali fényben látott mindent. Ezt követően magányra vágyott, ezért felment Hira Barlangjába, hogy néhány napig éjjel-nappal magában imádkozzon. Aisha a *tahannuth* szót használta, amit Imam Zuhri *ta’abbud*, azaz szolgálatnak, ájtatossági gyakorlatnak magyarázott. Ekkor még Allah nem tanította meg a Prófétát az ima helyes bemutatására, ezért úgy imádkozott, ahogy belsője diktálta. Felvitt magával pár napra élelmet. Amikor elfogyott, lejött a hegyről, meglátogatta Khadidzsát, a feleségét, aki újabb pár napra felpakolt neki és visszament a Barlangba. Egy napon a Hira Barlangban egy Angyal váratlanul így szólt hozzá: „Olvass!”
Aisha a Próféta saját szavait a következőképpen adta elő: „Mondtam: nem tudok olvasni! Az Angyal megragadott és annyira megszorított, hogy alig bírtam ki. Majd elengedett és mondta: Olvass! Így válaszoltam: nem tudok olvasni! Másodszor is megszorított, mit alig bírtam elviselni. Majd elengedett és újból így szólt: Olvass! Én újból azt válaszoltam: nem tudok olvasni! Megszorított harmadszor is, mit alig bírtam ki, majd elengedett és mondta: *Iqra bismi Rabbi kal- ladhi khalaqa:* Olvasd Urad nevében, Aki megteremtett… míg el nem ért idáig: *ma lam ya lam:* amit az nem tudott.

A Próféta (béke reá) félelemtől remegve tért haza Khadidzsához és így szólt: „Takarj be, takarj be! És betakarta őt. Ó, Khadidzsa! Mi történt velem! Majd elmondta, mi történt és így szólt: „Féltem az életem! Khadidzsa válasza: „Nem, soha! Minden jóra fordul. Istenemre, az Úr sohasem fog megalázni téged: tartod a vérkapcsolatot rokonságoddal, igazat beszélsz, a gyámoltalan terhét viseled, segítesz a szegényen és részt veszel a jó cselekedetekben. Majd elvitte őt nagybátyjához Waraqah bin Naufal-hoz, aki az Iszlám előtti időkben Keresztény vallásra tért. Már idős vak ember volt, aki ismerte az Evangéliumot Arabul és Héberül. Khadidzsa így szólt: Bátyám! Hallgasd fivéred fiát! Waraqa megkérdezte: Mit láttál unokaöcsém? A Próféta leírta azt, amit látott. Waraqa így szólt: Ez ugyanaz a Gábriel, akit Allah Mózesnek küldött le. Bár fiatal lehetnék a te Próféciád idején! Bár élnék, mikor törzsed elűz téged! A Próféta ezt felelte: El fognak űzni? Waraqa így szólt: Igen, mert az még nem történt meg soha, hogy aki azt hozta el, amit te, azt ne tartanák ellenségnek. Ha akkor élnék, minden erőmmel segítenék neked. Nem sokra rá Waraqa meghalt."
Ez az elbeszélés kifejezi, hogy Allah küldöttének, az Angyalnak eljöveteléig semmi sem igazolta Mohammed Próféciáját, de ettől kezdve igen. A Reveláció és az Angyal megjelenése váratlanul érte őt. Aki nincs ilyenre felkészülve, az ugyanígy reagál, mint a Próféta (béke reá). Amikor az Iszlámot tanította, Mekkában sok ellenzője volt, de senki sem vádolta azzal, hogy hosszú ideje készült a Próféciára, betanulta.
A fenti elbeszélésből megnyilvánul, mennyire tiszta volt a Próféta élete és jelleme mennyire fenséges volt. Khadidzsa nem volt már fiatalasszony. Ekkorra már betöltötte az 55-ik évét, a Prófétával pedig 15 évet éltek együtt. A férj gyengesége nem maradhat rejtve felesége előtt. Ezalatt a hosszú időszak alatt Khadidzsa annyira nemesnek, egyenesnek ismerte meg férjét, hogy eszébe sem jutott kételkedni, a történet hitelességén, amikor elmesélte kalandját a Hira Barlangban. Habozás nélkül elhitte, hogy férje Allah küldöttével találkozott, aki kinyilatkoztatást adott át neki. Hasonló módon, Waraqa bin Naufal, sem kételkedett. Ő Mekka régi lakója volt, aki a Prófétát gyermekkora óta ismerte. Az elmúlt 15 évben pedig családtagként szoros kapcsolat fűzte hozzá. Ismerte hozzáállását, reakcióit, életét. Amikor meghallotta mi történt, nem volt rossz gondolata, eszébe sem jutott, hogy a Próféta szavai mögött nem konkrét esemény áll. Azonnal tudta, hogy Gábriellel találkozott, aki Mózeshez is eljött. Ő is tudta, hogy a Próféta olyan magas jellem, akire illik a kiválasztott küldetés.

6-19 versek mögötti háttéralkalom

A Szúra második része akkor nyilatkoztatott ki, amikor a Próféta az Iszlám által előírt módon mutatta be az imát a Kábánál és Abu Dzsahl fenyegetésekkel akadályozta őt. Amikor az imát bemutatta és az Iszlámot nyilvánosan hirdette, Quraish látta, hogy Mohammed (béke reá) egy „új vallást vett fel". Sokan kíváncsian állták körül, de Abu Dzsahl felszólította, hogy hagyja abba ezt a fajta imát a Kábánál. Ezzel kapcsolatban számos Hadisz emlékezik meg Abdullah Ibn Abbas és Abu Huraira tollából Abu Dzsahl bolond viselkedéséről.
Abu Huraira közli, hogy Abu Dzsahl megkérdezte Quraish népét: „Mohammed az arcát a földre helyezte előttetek?" Amikor ők bólogattak, így folytatta: Látra és Uzzára (két bálvány)! Ha még egyszer rajtakapom ilyen imán, a lábamat a nyakára szorítom és az arcát a porba dörgölöm." Amikor eljött az alkalom, látta a Prófétát leborulni, odasietett, hogy lábával rátiporjon a nyakára, de hirtelen rémülten hátrafordult. Amikor megkérdezték mi van vele, azt mondta, hogy egy lángoló árkot, szörnyű kísértetet és szárnyakat látott maga és Mohammed (béke reá) között. Ezt meghallva Mohammed megjegyezte: „Ha közelembe ért volna, az Angyalok lesújtottak volna rá és darabokra tépték volna." (Ahmad, Muslim, Nasai, Ibn Jarir, Ibn AbI Hatim, Ibn al-Mundhir, lbn Marduyah, Abu Nu'aim Isfahani, Baihaqi).
Erre az incidensre utalnak ezek a szavak: *Kalla inn al-insana la yatgha*, azaz „bizony, az ember zsarnok!"

96. Al-Alaq	96. Al-Alaq
THE CLOT	ALVADÉK
Total Verses: 19	Összes vers: 19
Revealed At: Makka	Mekkai kinyilatkoztatás

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

In the name of God, Most Gracious, Most Merciful

A Mindenható és Könyörületes Allah nevében

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ﴿١﴾

1. Proclaim! (or read!) in the name of thy Lord and Cherisher, Who created[1]-
1. *Olvasd Urad nevében, Ki teremtett[1],*

خَلَقَ الْإِنسَانَ مِنْ عَلَقٍ ﴿٢﴾

2. Created man, out of a (mere) clot of congealed blood[2]:
2. *Megteremtette az embert az alvadékból[2],*

اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ﴿٣﴾

3. Proclaim! And thy Lord is Most Bountiful,-
3. *Olvasd! És Urad a Legnemesebb,*

الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ﴿٤﴾

---

[1] The declaration or proclamation was to be in the name of Allah the Creator. It was not for any personal benefit to the Prophet: to him there was to come bitter persecution, sorrow, and suffering. It was the call of Allah for the benefit of erring humanity. Allah is mentioned by his title of "thy Lord and Cherisher", to establish a direct nexus between the source of the Message and the one addressed.

A hirdetmény, vagy közzététel a Teremtő Allah nevében hangzik el. Nem a Próféta személyének szánt személyes üzenetről van szó. Ez a megbízás számára nem anyagi hasznot, hanem kivetettséget, üldöztetést, szomorúságot és szenvedést hozott. Ez Allah hívása volt arra, hogy az emberiséget a hibáiból kivezesse. Allah itt közvetlenül „a te Urad és Teremtőd” formulában jelenik meg, hogy jelezze: az Üzenetet közvetlenül a Próféta kapja.

[2] The lowly origin of the animal in man is contrasted with the high destiny offered to him in his intellectual, moral, and spiritual nature by his "most bountiful" Creator. No knowledge is withheld from man.

Az ember alacsony, állati természete áll szemben azzal a méltóságteljes sorssal, amit a”Teremtőtől” kapott intellektuális, morális és spirituális adottságai számára elérhetővé tesznek. Az embertől nincs elzárva a tudás.

4. He Who taught (the use of) the pen[3],-

4. Ki megtanította a tollforgatást[3],

عَلَّمَ الْإِنسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ﴿٥﴾

5. Taught man that which he knew not.

5. Megtanította az embernek, mit az nem tudott.

كَلَّا إِنَّ الْإِنسَانَ لَيَطْغَى ﴿٦﴾

6. Nay, but man doth transgress all bounds[4],

6. Mi több! Bizony, az ember áthágja a határokat[4],

أَن رَّآهُ اسْتَغْنَى ﴿٧﴾

7. In that he looketh upon himself as self-sufficient.

7. Úgy tekint magára, mint kinek nincs szüksége senkire.

إِنَّ إِلَى رَبِّكَ الرُّجْعَى ﴿٨﴾

8. Verily, to thy Lord is the return (of all).

8. Mert bizony, Uradhoz vezet a visszaút.

أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَى ﴿٩﴾

9. Seest thou one who forbids[5]-

9. Láttad-e azt, ki megtiltja[5]-

عَبْدًا إِذَا صَلَّى ﴿١٠﴾

---

[3] The symbol of a permanent revelation is the mystic Pen and the mystic Record. See 68:1. The Arabic words for "teach" and "knowledge" are from the same root.

Az folyamatosan érkező kinyilatkoztatások szimbóluma a misztikus Toll és a misztikus Feljegyzés. Lásd: 68:1. A „tanít” és „tudás” szógyöke Arabban ugyanaz.

[4] All our knowledge and capacities come as gifts from Allah. But man, in his inordinate vanity and insolence, mistakes Allah's gifts for his own achievements.

Tudásunk és a bennünk levő potenciálok Allahtól jövő adományok. Az ember a maga hiábavalóságában, makacsul Allah adományait nem az Ő javára, hanem saját önös céljaira akarja fordítani.

[5] The words, may be applied generally to perverse humanity, which seeks not only to rebel against Allah's Law, but also to prevent others from following it. There may however be a reference here to Abu Jahl, an inveterate enemy of Islam, who used in its early days to insult and persecute the holy Prophet and those who followed his teaching. He used, in particular, to use shameful methods to prevent the Prophet from going to the Ka'bah for devotions, and forbid any who came under his influence, from offering prayers or performing devotions. He was arrogant and purse-proud and met his end in the battle of Badr.

A szavak általános értelme mellett ez egy személyes utalás Abu Dzsahlra, az Iszlám elvetemült ellenségére, aki minden energiáját arra fordította, hogy a Prófétát és követőit akadályozza, üldözze. Gyakran a Kábánál üldögélt, és ha Muszlimot látott elzavarta, vagy imája közben zaklatta. A Prófétát sokszor megdobálta, port hintett szemébe és nem volt fukar a káromló szavakkal sem. Végül a Badri csatában érte utol a végzet.

10. A votary when he (turns) to pray?

10. Odaadó szolgálónak, hogy imádkozzon?

أَرَأَيْتَ إِن كَانَ عَلَى الْهُدَى ﴿١١﴾

11. Seest thou if he is on (the road of) Guidance[6]?-

11. Láttad-e azt, hogy az Útmutatásra bízza magát[6]?

أَوْ أَمَرَ بِالتَّقْوَى ﴿١٢﴾

12. Or enjoins Righteousness?

12. Vagy elrendeli-e az őrizkedést?

أَرَأَيْتَ إِن كَذَّبَ وَتَوَلَّى ﴿١٣﴾

13. Seest thou if he denies (Truth) and turns away?

13. Láttad-e azt, hogy tagad és elfordul?

أَلَمْ يَعْلَمْ بِأَنَّ اللَّهَ يَرَى ﴿١٤﴾

14. Knoweth he not that Allah doth see?

14. Nem tudja tán, hogy Allah látja?

كَلَّا لَئِن لَّمْ يَنتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ﴿١٥﴾

15. Let him beware! If he desist not, We will drag him by the forelock,-

15. Vigyázzon hát! Ha nem vet ennek véget, Mi megragadjuk üstökét,

نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ خَاطِئَةٍ ﴿١٦﴾

16. A lying, sinful forelock!

16. A hazug, bűnös üstökét!

فَلْيَدْعُ نَادِيَه ﴿١٧﴾

17. Then, let him call (for help) to his council (of comrades)[7]:

17. Majd hadd hívjon segítséget[7],

---

[6] Man's insolence leads to two results: 1. self-destruction through self- misleading; 2. a false example or false guidance to others. The righteous man must therefore test human example or human guidance by the question, "Is there Allah's guidance behind it?"

Az ember szemtelen pökhendisége két dolgot eredményez: 1. önpusztítást, mert félrevezeti önmagát, 2. rossz példa és helytelen irány adását másoknak. A jóravaló ember ezért mindig önmagát kell, hogy kérdezze, ha tanácstalanul áll egy esemény, döntés, vagy emberi kijelentés előtt: „Vajon Allah útmutatása van e mögött?”

[7] The Pagan Quraysh, who formed an oppressive junta or council to manage the Ka'bah were in sympathy with Abu Jahl, though they did not go to the unbridled lengths to which Abu Jahl went.

A Pogány Quraish nem adta ki kezéből a Kába Felügyeletét és gondosan fenntartotta a bálványimádás minden elemét, hiszen ennek volt köszönhető a zarándokok tömege, amiből jelentős bevételük származott. A „piszkos” munkát Abu Dzsahlre bízták, hogy távolítsa el a Prófétát, aki zavarja üzletüket. Ők ekkor még távoli szemlélők voltak.

سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ ﴿١٨﴾

18. We will call on the angels of punishment (to deal with him)!

18. Mi majd a Pokol őrizőit szólítjuk!

كَلَّا لَا تُطِعْهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ * ﴿١٩﴾

19. Nay, heed him not: But bow down in adoration, and bring thyself the closer (to Allah[8].!

19. Ne törődje vele. Ne engedelmeskedj neki, hanem borulj le és közeledj (Allahhoz)[8]!

[8] The righteous man has no fear. He can disregard all the forces of evil that are brought against him. But he must learn humility: that is his defence. He will bow down in adoration to Allah. He must have the will to bring himself closer to Allah. For Allah is always close to him,-closer to him than his life blood in the jugular vein (50:16).

A jóravaló embernek nincs mitől félnie. A gonosz bármely hada rátörhet, nem árthat neki. Ennek feltétele az alázat. Az alázat szolgálja a védekezést. Le kell borulnia Allah előtt. Ha van benne vágy, hogy Hozzá közel kerüljön, akkor érezni fogja, hogy Allah ott van benne, még saját nyaki ütőerénél is közelebb van. Lásd 50:16.